

Johannes ziet op Patmos een visioen

Johannes zit verbannen op het eiland Patmos en moest de gemeenten aan de overkant van de zee loslaten. Hoe zou het met die jonge, kwetsbare gemeenten gaan? Zullen de gemeenten in alle dreiging en spanningen sterk genoeg zijn? Maar dan opeens ziet Johannes een visioen... Johannes schrikt op. Opeens ziet hij zichzelf staan in een heel andere wereld. Waar is hij? Johannes ziet zichzelf in het heilige (het middengedeelte) van Gods tempel staan. Hij ziet zeven gouden kandelaren. De kandelaren, de gouden lampen, die de tempel moesten verlichten. (In de tempel stond in werkelijkheid maar één kandelaar, Johannes zit wel zeven kandelaren rondom staan) En in het midden van die prachtige gouden kandelaren ziet Johannes een blinkende Gestalte. Hij lijkt wel op de priester, maar het is niet zomaar een priester. Het is een veel prachtiger gestalte. Blinkend! Zo indrukwekkend! Een Koning-Priester. Maar de Gestalte is ook nog meer dan een koning. Hij straalt. Ogen als vuurvlammen. Voeten als van gloeiend koper. Een aanblik als van de zon, zo overweldigend. Je kunt er haast niet naar kijken. En die geweldige Gestalte houdt ook nog zeven sterren in Zijn rechterhand vast. De onmetelijk grote en hoog aan de hemel staande sterren... gewoon in zijn hand. Wat heeft dit visioen te betekenen?

De zeven kandelaren staan voor de zeven gemeenten, dat is: alle gemeenten ter wereld.
De zeven sterren: de zeven (bescherm?)engelen, of de zeven bodes van de gemeenten.
De blinkende gestalte: de opgestane Heere Jezus.

De blinkende Gestalte stelt Johannes gerust. Hij legt zijn hand op Johannes' schouder en Hij zegt 'vrees niet'. 'Wees niet bang, Ik ben de Eerste en de Laatste'. Met andere woorden: Ik heb alle dingen en alle tijden in Mijn hand. Er is niets voor Mij. En er zal ook niets na Mij zijn... 'Vrees niet. Ik ben de Eerste en de Laatste. Ik ben de Levende, Ik ben dood geweest, maar zie, Ik leef in alle eeuwigheid'. Johannes ziet hier de Heere Jezus voor zich, Die na Zijn sterven is opgestaan uit de dood. Christus Die na Zijn hemelvaart nu aan Johannes in hemelse heerlijkheid verschijnt. De Heere Jezus, Die eeuwig leeft en alles in Zijn handen heeft.

Bemoediging

Wat moet dat visioen een geweldige bemoediging zijn geweest voor Johannes! Johannes zat gevangen en kon slechts vanaf afstand contact met zijn gemeenten hebben. En de gemeenten kenden allemaal dreiging en onrust. Maar de opgestane Heere Jezus, Hij Die alle dingen in Zijn handen houdt, wandelde dus te midden van de kandelaren! Hij bevindt Zich dus te midden van de gemeenten! En als priester gaat Hij de kandelaren langs en kijkt Hij of de kandelaren wel genoeg olie hebben. Hij waakt over de lampen. Hij zorgt ervoor. En die sterren, ja misschien waren daar inderdaad wel de voorgangers mee bedoeld, of anders de engelen..., nou die worden stevig in Zijn rechterhand vastgehouden. 'God laat niet los het werk van Zijn handen'. 'Johannes', zo luidt de boodschap van dit visioen, 'Ik zal ze niet laten vallen. Ik zal voor de gemeenten zorgen... wat er ook zal gebeuren'.

Er kunnen best wel zorgen over de kerk zijn. Bijvoorbeeld als je kijkt naar al die verschillende kerkgenootschappen die naast elkaar bestaan en niet samen (menen te) kunnen gaan. Maar ook onze landelijke kerk die jaarlijks duizenden leden verliest. Je kunt best wel onrustig worden als je over de toekomst van de kerk nadenkt. Kerk zijn anno nu... in een wereld die zo anders is geworden, veel complexer, minder hecht, veel meer individueel... het gaat niet meer heel gewoon van generatie op generatie verder, die tijd hebben wij allang achter de rug. ... Maar met Johannes mogen wij de binnenkant van de kerk zien: te midden van die zeven kandelaren zien wij een Goddelijke Gestalte, de opgestane Heer. En Hij zegt: 'vrees niet!' Hij draagt priesterlijke zorg voor de lampen. Hij houdt ze in de gaten. Hij houdt de sterren vast. Binnenin de kerk bevindt zich een diep geheim. Binnenin de kerk gaat een geweldige kracht schuil: opstandingskracht! Het is de aanwezigheid van de levende Heer, Die macht heeft over dood en leven. Het is de kracht van de Eerste en de Laatste, van Hem in Wiens hand alle dingen zijn. Want deze Priester, deze Koning-Priester, is gesteld op Zijn gemeenten. Hij heeft Zichzelf gegeven voor het leven van de gemeenten. Deze Priester is de tempel binnengegaan om Zijn offer aan te bieden. Zichzelf. Het bloed van de verzoening, het bloed dat als offer in de tempel werd gebracht om het volk te verzoenen, dat was Zijn eigen bloed. Hij gaf Zijn leven. Zijn bloed vergoten, opdat de lampen van de gemeenten zouden mogen blijven branden. Zijn bloed gegeven, opdat de hervormde gemeente te Capelle-Schollevaar (met al haar vreugden, maar ook al haar fouten!) haar licht

mag blijven verspreiden. Dat is de binnenkant van de Kerk. Dat is het geheim, waardoor wij gemeente kunnen zijn. De opgestane Heer, die dood is geweest, maar leeft tot in alle eeuwigheid, *Hij leeft te midden van de gemeenten en wij leven door Zijn kracht en Zijn liefde.*

Bewondering

De gemeenten worden voorgesteld als *gouden kandelaren*. Een gouden kandelaar: zoals de kandelaar die in het heilige van de tempel mocht staan, heel dicht in Gods nabijheid. Dat betekent dus dat wij als gemeente in de nabijheid van de Heilige God mogen verkeren. Dat zegt nogal wat over waar wij mee bezig zijn op Bijbelkring, tijdens de gemeenteveningen, in de erediensten, rond al het andere gemeentewerk: het zijn *Goddelijke* zaken. Ja, puur menselijk, met alle menselijke fouten en kwetsbaarheid erbij inbegrepen..., maar van binnen: *de Heilige, de Zoon des mensen die Goddelijk werk in ons midden verricht*. De Mensenzoon, de Koning-Priester die zorg draagt voor onze lamp, voor ons licht... de Koning-Priester die Zijn ogen op ons heeft gericht...

Als je dat van de gemeente beseft, dan brengt je dat tot verwondering, tot dankbaarheid. Dan maakt je dat bescheiden en klein..., maar ook vol verlangen...: hier in de gemeente gebeurt wat! Ach, wij zijn gewoon een stelletje vreemde mensen bij elkaar... maar God ziet ons als een gouden kandelaar... niets minder dan dat!... wij mogen onszelf bewonderen als een gouden kandelaar, die voor het aangezicht van God mag staan... om ons licht voor Hem te laten stralen. ... Wij mogen samen met al die andere gemeenten waar ook ter wereld die zichtbare gestalte zijn van de nieuwe gemeenschap rondom Christus.

Geen mens mocht voor God verschijnen in het heilige van Zijn tempel. De afstand tussen Gods heiligheid en onze zonden werd gemarkeerd door allemaal wetten, waardoor het alleen voor de priester mogelijk was om God in het heilige te ontmoeten. Maar Christus, de Priester-Koning heeft ons meegenomen... Hij heeft ons geroepen, gereinigd, geheiligd door Zijn sterven en opstaan... om nu in Gods nabijheid te mogen verkeren, om voor Gods aangezicht als een gouden kandelaar te mogen stralen. Wij mogen in Gods nabijheid verkeren, samen voor Zijn aangezicht stralen.

Bewustwording

Met het woord 'bewustwording' wil ik u meenemen naar onze taak: een kandelaar is – zoals ik al zei - bedoeld om te stralen. Eigenlijk wel een heel mooi beeld. God roept ons niet op om grote prestaties te leveren... om een dozijn mensen te bekeren... om theoloog te worden... God roept u en mij op om te stralen. Jezus zei het ook al in de Bergrede, toen Hij Zijn werk op aarde begon: laat zo uw licht *schijnen*, dat zij uw goede werken mogen zien en uw Vader Die in de hemelen is, verheerlijken (Mat. 5,16). Ons gebed om ons christen zijn tot uiting te brengen, mag heel eenvoudig zijn: Heere, schijn in mij, schijn door mij. Mijn opdracht als christen is om te stralen. Nee, niet met een gemaakte glimlach een stralend gelaat vertonen en doen alsof je als christen altijd maar straalt en blij bent. Maar wel: licht geven in de

duisternis. De duisternis een halt toeroepen door je licht op te steken. ... De olie om te schijnen, daar wordt voor gezorgd. Dat is de taak van de priester om de lampen van olie te voorzien. Je hoeft dus niet je eigen bronnen aan te boren om te kunnen stralen. Je hoeft alleen maar die olie om te zetten in prachtig licht. Laat zo je licht maar schijnen. Breng een beetje licht in de duisternis van de wereld... Maak het aangenaam... Schijn mensen bij, die de weg zoeken... Schijn voor Gods aangezicht... Laat het licht op Jezus schijnen.

Daarmee bevat het bemoedigende visioen dat Johannes mocht zien ook een *waarschuwing*: de Koning-Priester, vol van liefde en zorg voor Zijn kandelaren, had vlamme ogen als van vuur... en een tweesnijdend scherp zwaard kwam uit Zijn mond. Dat zij symbolen van het oordeel en het recht. In een van de brieven die op dit visioen volgen moet Johannes dan ook aan een van de zeven gemeenten schrijven dat zij zich moet bekeren, dat zij moet veranderen..., anders zal hun kandelaar weggenomen worden (Opb 2,5) Het visioen dat Johannes kreeg te zien, had dus niet tot doel dat men gerust en ontspannen achterover zou gaan leunen, omdat 'er toch voor hen wel zou worden gezorgd'. Het visioen was een aansporing en waarschuwing om onze eigenlijke taak niet te vergeten: te stralen voor God... te stralen voor God onder de hoede en zorg van de Koning-Priester Jezus. Want: kandelaren kunnen uitgaan... Ook de kandelaren van die zeven gemeenten, die vroeger in Klein-Azië hebben gebrand. Kandelaren kunnen ook weggenomen worden. Daarin horen wij iets van het oordeel van God.

De Mensenzoon, de blinkende Gestalte, sprak: vrees niet! Ik heb de sleutels van de dood en het dodenrijk.' Het gaat in deze woorden van de blinkende Gestalte niet alleen om Jezus' geweldige macht over alles. Deze woorden over 'dood' en 'dodenrijk' worden uitgesproken in de situatie waarin de christenen zich toen bevonden..., het betreft die werkelijkheid die zo dichtbij het leven van de eerste christenen stond: de dood als mogelijk gevolg van hun geloofskeuze. Hun overgave aan Jezus tot in de dood. Stralen en licht geven dus ook, ja juist als de wereld zo duister is. Stralen, licht geven, ook met de dood voor ogen. 'Vrees niet. Wees niet bang voor de dood. De Opgestane in ons midden. In Zijn nabijheid zijn wij veilig.

Laten wij bidden:

*Mensenzoon tussen de kandelaren,
Wortel Davids, Morgenster,
blijf uw kerk vergaderen, bewaren,
roep haar van nabij en ver.
Laat de luchters branden van uw klaarheid
maak uw kerk tot pijler van uw waarheid
schuilplaats in de wildernis
huis waarin uw vrede is
(Gez. 476:5 Liedboek voor de kerken)*

ds. E.G. (Eddy) de Kruijf
tel. 010 210 89 71 // dekruijf@live.nl